

CAPÍTOL 4. Cursos 93-94 i 94-95 a la Zona Franca

Vaig passar la resta d'estiu esperant el nou curs amb els nervis d'un novell. Finalment, el calendari és implacable, va arribar l'1 de setembre. El professorat, convocat a la nova escola, va anar arribant expectant. Suposo que van sentir quelcom similar a la meua primera visita en veure l'entorn, la capella, les gallines... i les amplies i lluminoses aules. Ens quedaven al davant uns dies per organitzar-nos i preparar el començament de les classes.

Va ser en un d'aquests dies, que ens vam quedar fins més tard, que unes mestres van dir que sortien a menjar alguna cosa.

Vaig pensar, interiorment, que no hi havia molts llocs per anar... i vaig esperar impacient.

- Saps què m'ha passat?

Em va dir la Rosa a la tornada.

- Explica, explica.

Vaig contestar amb cara d'innocència.

- He demanat un frankfurt i me l'han servit tot untat de quètxup. He dit que no n'hi volia i ha agafat un drap, ha netejat el quètxup del frankfurt i me l'ha tornat a ficar dins el pa!!
- I què has fet?

Vaig preguntar tot pensant en el drap que en algun moment havia tingut cert color blanc....

- No m'he atrevit a dir res... Me l'he menjat....

Bé per la Rosa, vaig pensar, hem millorat les relacions amb el barri.

I va arribar el dilluns 13, primer dia de classes. Al carrer Diputació no en quedava res de l'antic edifici de l'escola, es treballava en rebaixar el terreny. Just davant l'antiga porta, lluitant contra el pols i el soroll, es mantenia obert, impassible, el quiosc de venda de diaris.

Aparcats al carrer esperaven cinc autocars de l'empresa Ravigo. A la vorera les famílies amb els seus fills i filles eren un no parar de fer preguntes, malgrat tota la informació que els havíem anat donant.

Sempre he admirat aquelles famílies que, en aquells moments, van seguir apostant per la nostra escola. Crec que tot es va reduir a una sola paraula: Confiança. Confiaven en nosaltres, en el professorat, no pas en el Departament d'Ensenyament que no se'l va veure per cap lloc en aquells dies. Va destacar, especialment, un grup de famílies que va ajudar en tot i aclaria els dubtes a aquelles que no ho tenien tant clar. Allò va ser el germen de la futura AMPA.

I així va ser com, durant quasi dos cursos, a les 8:15 del matí sortíem, alumnat i professorat, en cinc autocars amb destí a "l'exili", quatre tornaven a les 14, l'altre a les 16 h amb els pocs alumnes de menjador.

L'adaptació dels alumnes als nous espais va ser molt fàcil. Tot els semblava bé: les aules, el pati, el menjador...

Per davant quedaven quasi dos cursos que van transcórrer amb normalitat. Les anècdotes que explicaré no interferien en la normal i tranquil·la activitat escolar.

Pel trasllats jo tenia assignat el primer autocar, amb els grans de 7è i 8è. Un dia, quan ja arribàvem a l'escola, enfilant ja el carrer Uldecona, ens topem una furgoneta de la Policia Nacional que barrava el pas

- No se puede pasar.

Li diu al xofer un dels policies. M'atanso a la finestreta i li dic.

- Hemos de pasar, Vamos al colegio
- Ni colegio, ni ost... no se puede pasar les he dicho.
- Vamos Al colegio Sant Raimundo, y vienen detrás cuatro autocares más.
- No me jod...

I va anar, corrent, a parlar amb els altres de dins la furgoneta. Vaig veure, llavors, més furgonetes pel barri. El policia va tornar al cap d'una estona.

- Avíseme cuando estén todos, nosotros les acompañaremos.

I així va ser com un dia vam arribar a l'escola... amb una furgoneta de la policia davant i una altra tancant la caravana dels cinc autocars.

Tots els policies portaven un mocador groc al coll. Em vaig assabentar, després, que era el distintiu d'una unitat especial vinguda, crec, de Salamanca. Ara, quan ho he escrit, m'ha fet gràcia que fossin precisament grocs. Ironies de la vida.

A l'hora del pati, es van sentir petards; vam dir que eren les festes del barri. En Jordi em va informar que havien sigut trets de pistola en la persecució pels terrats d'uns traficants. Aquell dia les furgonetes havien rodejat el barri per fer una batuda.... però no van aconseguir agafar els "capos".

A vegades no anava a l'escola amb l'autocar sinó amb el meu cotxe, així em podia quedar al despatx fins més tard. Un dia d'hivern vaig acabar de treballar que ja era fosc. Al sortir de l'escola vaig veure dos homes prop del meu cotxe, mirant la matrícula. Em vaig espantar una mica, no els coneixia; per precaució, vaig girar per dirigir-me al bar. Massa tard. Se'm van dirigir en un to sec.

- Oiga, ¿Es suyo este coche?

No sabia si córrer cap el bar. Allà estaria segur. De cop van afegir.

- Policia, Documentación.

Amb un nus a la gola vaig intentar ensenyar-la mentre explicava que era el cap d'estudis de l'escola.

- Es que se trata de una matrícula que no teníamos asociada al barrio. Háganos caso y, en cuando anochezca, márchese a casa.

- No se preocupen, la gente del barrio me conoce, no hay peligro.
- Posiblemente tenga razón. Pero... háganos caso, márchese antes.

Després vaig saber que, aquelles nits, un famós jutge de l'Audiència Nacional feia servir l'escola per filmar, des de les finestres, uns moviments de traficants al barri.

Recordo, també, que un dia vaig anar-hi amb el cotxe carregat de material escolar. Quan ja havia descarregat, en Jordi va veure que volia sortir al carrer amb certa pressa.

- ¿Dónde vas tan deprisa, Xosep?
- A cerrar el coche, creo que lo he dejado abierto.
- Pero, hombre, Xosep, No has de preocuparte, todos sabemos que es tu coche, nadie te lo tocará.

Un dia, al matí, vam notar a faltar petites coses de l'escola. Li vaig dir al Jordi. Al cap d'una estona va aparèixer amb les coses exclamant.

- Hay gente que no entiende las cosas. Vosotros, ahora, sois como del barrio. Lo vuestro hay que respetarlo. No te preocupes, no volverá a pasar....son chiquilladas.

Em vaig trobar a gust i tranquil en aquell barri, també em vaig acostumar a prendre cafès, per sort no els prenia amb sacarina. Una mestra un dia el va demanar amb sacarina, li van posar amb el dispensador....amb tan mala sort que hi van caure tres dosi, quan va dir que només en volia una...li van treure amb els dits. Clar que el dispensador de sucre tampoc era cap meravella: un got duralex ple de sucre i una cullereta...

Puntualment, cada migdia a les 15:30, el senyor dels porcs venia amb un carretó a recollir les restes del menjador; en Jordi ja havia recollit alguna cosa per les gallines. Però ens vam trobar que l'empresa de càtering va ajustar les racions i va començar a minvar el sac de la brossa. Havia menjar per tothom i també per repetir però... i els porcs? Amb la complicitat de la cuina i alguna mentida pietosa, vam aconseguir que les racions de càtering augmentessin i n'hi hagués per tothom...inclosos els estimats porcs. El nostre amic va tornar a venir amb bona cara, el sac feia patxoca, les complicitats funcionaven.

Al migdia calia tenir molta cura que els autocars no marxessin deixant algun alumne. Es tenia anotat quants alumnes havien pujat als autocars a l'anada i descomptant els que es quedaven aquell dia al menjador donava el nombre exacte de quants havien de marxar en els autocars del migdia. Teníem ben controlat l'alumnat, però.... i el professorat?. Vaig comprovar que no era així el dia que vaig veure l'Eduard corrent desesperat empaitant l'últim autocar, s'havia retardat recollint els materials de l'última classe d'educació física... Va tenir que anar a buscar l'autobús a la plaça del 9. En Lluís, Lina, Visi, Antònia G. i jo ens quedàvem fent de "monitors de menjador" fins les 16 h. Per tornos.

L'activitat escolar transcorria amb normalitat. El taller de fusteria i marqueteria va ser un èxit, tant que s'incorporà al currículum de l'escola durant bastants cursos. El pati va ser un descobriment per a un alumnat acostumat a uns mini patis. Les classes d'educació física es van poder fer amb normalitat. Al viatge de 8è a Suïssa i Alemanya se'ns van ajuntar dues escoles: El Ton i Guida de Barcelona i el Sant Jordi, la meva antiga escola del poble, que ens van demanar ajut. Vam anar en un autocar de dos pisos....amb bon rottlo.

El professorat feia les reunions, a la tarda, en una sala de la Casa de la Lactància, al carrer Gran Via, que en aquella època ja era un geriàtric. Alguna professora va fer entrevistes amb famílies fins i tot fent servir els seients de la perruqueria de les àvies, en mig de pentinats i assecadors. També hi vaig rebre les famílies que volien fer la preinscripció pel curs 94-95 i, també, la del 95-96, però, afortunadament, a una saleta i no a la perruqueria.

Mentre les obres del nou edifici anaven progressant, més lentament del previst, amb entrebancs i problemes..... **però això ho podreu llegir en el pròxim capítol.**